

Resûlullah'ın (asm) ümmetine şefaati

Krdz. Ereğli'den Celalettin Gültekin: “Mahşerde Resul-i Ekrem Efendimiz'in (asm) şefaati nasıl olacaktır?”

RESÛLULLAH (ASM) HEM BUGÜNÜMÜZ, HEM YARINIMIZDIR

Allah Resulü (asm) bizim geçmişe dönüp örnek aldığımız ve gösterdiği nurlu yolda yürüdüğümüz bir Peygamber (asm) olmakla beraber; istikbâle döndüğümüzde de ebediyen kurtuluşumuzu Allah'ın izniyle sağlayan, bizim geleceğimize damgasını vuran; geçmişte getirdiği dîn ve hidâyetle, gelecekte ise inşaallah şefaatiyle hadsiz şefkatini üzerimizde göreceğimiz bir Allah elçisidir. O'nun (asm) Sünnet-i Seniyyesi bunun için önemlidir. Yarım yamalak da olsa yaşadığımız her Sünnet-i Seniyyenin bizi O'nun (asm) şefaatine bir adım daha yaklaştırdığını aklımızdan çıkarmamalıyız. Öncelikle vurgulayalım ki, ehl-i sünnet itikadına göre mahşerde şefaate vardır ve haktır. Bediüzzaman, Peygamber Efendimizin (asm) mahşerde şefaate için milyonlar ümmetiyle bir anda görüşmesinin nuraniyet sırrıyla mümkün olduğunu bildiriyor.¹

Allah Resulü'nün (asm) mahşer gününde ümmetine nasıl şefaate edeceği ile ilgili uzunca bir hadis vardır. Sözü, doğrudan Peygamber Efendimiz'e (asm) bırakalım.

Mahşerde İnsanların Efendisi Konuşuyor:

“Ben mahşer günü insanların efendisi olacağım. Allah bütün insanları toplar. Allah onları gözetir ve işitir. Güneş onlara yaklaştırılır. Halka güç yetiremeyecekleri ve tahammül gösteremeyecekleri bir gam ve tasa gelir ve şiddetli bir sıkıntı basar.

İnsanlar birbirlerine, “Vah halinize! Vay halinize! Bir kimseye bakın da Rabbinize karşı sizin için şefaate etsin.” derler. Halkın bir kısmı bir kısmına:

“Babanız Âdem'e (as) gidin.” derler.

Mahşer halkı Âdem'e gelir ve şefaate isterler.

Hazret-i Âdem (as): “Rabbim, gazaplıdır! Ben Cennette bir yasak çiğnedim. Ben bu gün kendi nefsimi kurtaramam diye korkuyorum. Siz Nuh’a gidiniz.” der. Mahşer halkı Hazret-i Nuh’a (as) varırlar ve şefaata isterler.

Nuh Aleyhisselâm: “Rabbim, bu gün çok gazaplıdır! Ben kavmimin aleyhine duâ yaptım da, kavmim helâk oldu. Ben bu gün nefsimi kurtaramam diye korkarım. Siz İbrahim’e gidiniz.” der.

Mahşer halkı Hazret-i İbrahim’e (as) gelirler ve şefaata isterler.

İbrahim Aleyhisselâm: “Rabbimin gazabı bu gün şiddetlidir. Ben üç yerde yalana benzer sözler sarf etmişim. Ben bu gün nefsimi kurtaramam diye korkarım. Siz Musa’ya gidiniz.” der.

Mahşer halkı Hazret-i Musa’ya (as) gelirler ve şefaata isterler.

Musa Aleyhisselâm: “Rabbim, bu gün gazaplıdır! Ben öldürmekle emr olunmadığım bir kişiyi öldürmüştüm. Ben bu gün nefsimi kurtaramam diye korkarım. Siz İsa’ya gidiniz.” der.

Ya Rabbi Ümmetim!

Mahşer halkı Hazret-i İsa’ya (as) gelirler ve: “Ey İsa! Sen Allah’ın Resulüsün. Allah’ın Meryem’le verdiği kelimesisin ve O’ndan gelen emirsin. Sen beşikte iken insanlarla konuştun. Ne olur, bizim için şefaatte bulun. Biz perişan olduk!” derler.

Hiz. İsa (as): “Rabbim, bu gün, bir benzeri görülmemiş, bundan sonra da görülmeyecek derecede gazaplanmıştır! Ben bu gün nefsimi kurtarabilecek miyim? Siz Muhammed’e (asm) gidiniz.” der.

Mahşer halkı bana gelir ve: “Ey Muhammed! Sen Allah’ın Resulüsün ve Hâtemü’l-Enbiyasın. Allah senin geçmiş ve gelecek günahlarını bağışlamıştır. Ne olursun, bizim için Rabb’ine şefaata et. Biz bugün mahvolduk!” derler.

“Ben giderim, Arş’ın altına varırım, Rabbim için secdeye kapanırım! Sonra, Aziz ve Celîl olan Allah bana hamdinden ve güzel senâlarından, benden önce kimseye bildirmediği güzel sözler bildirir. Ben o sözlerle Rabbime yalvarırım.

Ardından: “Yâ Muhammed! Başını kaldır, iste! Sana verilecektir! Şefaata et! Şefaatin kabul olunacaktır!” denir. Ben, başımı kaldırırım da:

“Ya Rabbi Ümmetim! Ya Rabbi Ümmetim! Ya Rabbi Ümmetim!” derim.

Bunun üzerine:

“Ya Muhammed! Ümmetinden hesabı olmayanları Cennet kapılarından Eymen kapısından Cennete koy.” buyrulur.²

Dipnotlar:

1- Mektubat, s. 373.

2- Nevevî, R. Sâlihîn, 1863.